

Μοναδική η σχέση με τον Θεό

/ Γνώμες



• Του Αρχιμανδρίτη Ιακώβου Κανάκη

Η ανάγκη να εκφράσει ο άνθρωπος τα συναισθήματά του είναι πανανθρώπινη και ξεκινάει από την δημιουργία του. Όταν στην Γένεση διαβάζουμε την έκπληξη του Αδάμ, όταν βλέπει για πρώτη φορά την Εύα παρατηρούμε ότι εκφράζεται με ποιητικό τρόπο. Λέει: «Αυτό επιτέλους είναι κόκαλο από τα κόκαλά μου και σάρκα από την σάρκα μου...»(2,23). Αισθάνεται έντονα την διάθεση να θαυμάσει αυτό που ο Θεός του χαρίζει.

Σε όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής έχουμε παραδείγματα που οι συγγραφείς εκφράζουν με ζωηρές εικόνες και με ιδιαίτερες λέξεις και έννοιες αλήθειες που ζουν. Η χαρά, η λύπη, η ελπίδα, η απογοήτευση είναι μερικά από αυτά που χαρακτηρίζουν την ανθρώπινη ύπαρξη και αποτυπώνονται ακόμα και στα Ιερά μας βιβλία. Από όλα αυτά τα βιβλία, οι Ψαλμοί έχουν έναν ιδιαίτερο τρόπο να εκφράζουν την ανθρώπινη καρδιά. Στους 150 Ψαλμούς του ο Δαβίδ και οι υπόλοιποι ιεροί συγγραφείς καταγράφουν τις θείες εμπειρίες τους, αλλά και

ανθρώπινα βιώματα που αφορούν στην καθημερινή τους ζωή.

Στον 87ο Ψαλμό γίνεται ιδιαίτερη αναφορά για το πως ένας άνθρωπος αντιμετωπίζει την σωματική του ασθένεια, η οποία όμως μπορεί να είναι ταυτόχρονα και ψυχική. Πρόκειται με βάση τους ειδικούς για την περιγραφή ενός ανθρώπου, ο οποίος πάσχει από λέπρα και η κατάσταση της υγείας του συνεχώς επιδεινώνεται. Ταυτόχρονα και οι ψυχικές του δυνάμεις τον έχουν εγκαταλείψει και νιώθει ότι είναι ένα βήμα από τον θάνατο. Διαβάζουμε: « Η ψυχή μου είναι γεμάτη πόνους, και η ζωή μου ζύγωσε στο θάνατο» (87,4).

Ο ποιητής μας τονίζει την αίσθησή του ότι τον λογαριάζουν σαν νεκρό και βρίσκεται σαν αυτούς που μένουν άταφοι στα πεδία των μαχών. Αναφέρει το κείμενο: «Παρατημένος μέσα στους νεκρούς, αυτούς που κείτονται στον τάφο» (87,6). Εκτός της τόσης οδύνης που τον κάνει να μοιάζει ετοιμοθάνατος, ο ποιητής του Ψαλμού έχει μείνει μόνος του. Δεν υπάρχουν πρόσωπα από την οικογένειά του ή φίλοι του, οι οποίοι βρίσκονται κοντά του για να στηρίξουν και αυτό επιβαρύνει την ύπαρξή του. Αναφέρει το κείμενο: «Μάκρυνες από εμένα τους γνωστούς μου, με έκανες να είμαι φρίκη για τα μάτια τους...»(87,9). Μάλιστα, για αυτήν απομάκρυνση πιστεύει ότι ευθύνεται ο Θεός. Φαίνεται και σε άλλους στίχους του Ψαλμού ότι ο ποιητής θεωρεί ότι ο Θεός κρύβεται γενικότερα πίσω από όλη την δυσκολία του.

Όμως, ενώ αυτό συμβαίνει, ταυτόχρονα μόνο στον Θεό βλέπει Αυτόν που μπορεί να έρθει και να του δώσει λύση στην μεγάλη του δοκιμασία. Αυτόν κατηγορεί για ό, τι περνάει, αλλά αυτός πάλι είναι και η μοναδική του ελπίδα. Απευθύνεται στο Θεό όχι με λόγο απλό και σιγανά, αλλά με κραυγή, με όλο του το είναι, γι' αυτό και χρησιμοποιεί την λέξη «Εκέκραξα». Φώναξε δυνατά! Αναγνωρίζει τα λάθη του και λέει: «Άθλιος είμαι εγώ και από τα νιάτα μου στο θάνατο κοντά...» (87,16). Ενώ νοιώθει να έρχονται τα προβλήματα το ένα πίσω από το άλλο, διαδοχικά, τρέχει στο Θεό και ζητάει βοήθεια. Χρησιμοποιεί δύο εικόνες για τα σοβαρά ζητήματα που ζητά να βοηθηθεί. Τα παρομοιάζει με «πυρωμένες θύελλες» που θα τον εξοντώσουν, όπως και με «νερά» που έρχονται κατά πάνω του από όλες τις μεριές και τον σφίγγουν μέσα σε κλοιό, τον απειλούν.

Και πάλι, παρά τα τόσα δύσκολα που τον κατακλύζουν, γλαφυρά περιγράφει και ουσιαστικά ομολογεί ότι ο Θεός είναι η μόνη του ελπίδα.